

¡Indignem-nos!

Dc, 25/05/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Tots els diaris van plens de les protestes d'aquests darrers dies, ubicades a les places. Uns se'n foten, d'altres se n'admiren, tots comparen, i ningú encerta a explicar-s'ho. La protesta ha passat de ser un acte espontani d'uns quants indignats a convertir-se en un procés de reflexió sobre les causes de tanta indignació. Així s'avança

Em sembla bé que la gent s'indigni, perquè la indignació és global. La indignació és l'espurna que encén l'esca i enderroca dictadors, depassa fronteres, expulsa els poderosos dels seus temples, desemmascara l'abús de poder dels «invisibles mercats», els posa noms i cognoms —i xifres usurpades!.

La indignació és col·lectiva i ens afecta a tots. No és el mateix que enrabiarse. Hi ha persones que només s'enrabien quan els toquen la «seva» butxaca o els retallen les «seves» prestacions. Enrabiar-se no és el mateix que indignar-se. L'enrabiada dura poc i m'afecta només a mi.

La indignació és una espurna i ha de ser un motor de canvi: pacífic i reflexiu, innovador i just, solidari i respectuós. La humanitat avança i la democràcia també ha fet el seu pòsit. Vivim temps de convulsions de part i se'ns gira feina. Cal indignar-nos globalment i seguir actuant localment amb les eines a l'abast, no ens trobéssim que tot plegat, com ens ha passat tantes vegades, duri el temps d'una notícia, sigui un foc d'encenalls que acabi com la cançó d'Ismael Serrano: «todo lo que se soñaba, se pudrió en los rincones, se cubrió de telarañas».